

РЕШЕНИЕ

№ 2907

гр. София, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 01.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9648** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.284-286 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража.

Образувано е по искова молба на Е. Д. М. от [населено място], срещу Главна дирекция „Охрана“.

Предявен е иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 20 000 лв. за периода от 19.10.2022г. до 21.10.2022г. - датата на завеждане на исковата молба. Твърди се, че вредите са настъпили от поставянето на ищеца в нечовешки условия, изразяващо се в неправомерно оставяне с белезници на краката по време на провеждането на съдебно заседание по наказателно дело №1006/2016г. на СпНС в продължение на шест часа. Последното от своя страна било съпроводено с чувство на безпокойство, на безнадеждност, на унижение. Ищецът се почувствал изтезаван.

Исковата сума се претендира, ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба, до окончателното изплащане на обезщетението.

В хода на съдебното производство ищецът, призован по реда на чл.18а ал.9 от АПК, не се явява, не изпраща представител, не изразява становище.

В писмен отговор и пред съда ответната страна излага доводи за неоснователност и недоказаност на претенцията. Твърди, че от исковата молба не се установява нарушение на правилата за конвоиране на лишените от свобода, на забраната по чл.3 от ЗИНЗС, както и да са настъпили увреждания на ищеца, които да са в причинна връзка с противоправно действие на администрацията на ответника.

Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение, че исковата претенция е неоснователна.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От постъпилия по делото писмен отговор, който в частта относно правното положение на ищеца и обстоятелствата във връзка с провеждането на съдебното заседание по наказателно дело №1006/2016г. на СпНС има характер на писмена справка, се установява, че в изпълнение на Заповед №3-961/18.10.2022г. на директора на РД“Охрана-С.“, Е. М. е бил конвоиран на 19.10.2022г. за участие в съдебно заседание по посоченото по-горе дело. Същият е престоял в залата за времето от 13,55ч. до 19,40ч., с поставени на краката белезници, по преценка на старшия на конвойния отряд, предоставена му от председателя на съдебния състав.

По делото не са ангажирани доказателства за претърпени болки или страдания от страна на ищеца, в резултат на действията на служители на ответника.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Искът за присъждане на обезщетение е предявен от процесуално легитимирано лице, което твърди, че в процесния период е претърпяло неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразно действие на длъжностни лица от администрацията на Главна дирекция "Охрана".

Искът е предявен срещу надлежен ответник по чл.205 АПК вр. с чл.285, ал.1 от ЗИНЗС – Главна дирекция “Охрана“ – юридическо лице, осъществяващо прякото ръководство и контрол върху дейността на арестите и местата за лишаване от свобода, с териториални служби, каквито са затворите.

Материално-правната уредба на твърдяното право се съдържа в чл.1, ал.1 ЗОДОВ, а след измененията на ЗИНЗС (ДВ бр. 13/2017 г., в сила от 07.02.2017 г.).

Съгласно чл.845, ал.1 от ЗИНЗС, „държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3 от ЗИНЗС". Разпоредбата на чл.3 от закона предвижда, че „ осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение", като за нарушение се смята и „поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в

липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност".

Материалноправните предпоставки за ангажиране отговорността на държавата за вреди по реда на чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС се обуславят от кумулативното наличие на следния фактически състав:

- 1) незаконни действия, между изброените в чл.3 от ЗИНЗС, извършени от длъжностни лица на ответника, които представляват административна дейност по смисъла на специалните ЗИНЗС и ППЗИН;
- 2) реално претърпяна от ищеца вреда; и
- 3) пряка причинно - следствена връзка между незаконните действия/бездействия и вредата.

По делото не е налице спор, че на процесната дата ищецът е бил конвоиран в СГС от служители на ответника и, че е престоял в съдебната зала в продължение на близо шест часа. По време на проведеното заседание, по преценка на старшия на конвойния отряд, предоставена му по разпореждане на съда, белезниците на краката са оставени. Липсват доказателства за това, че последните са били пристегнати прекалено, вследствие на което на ищеца да причинени болки, отток, изтръпване. Подобни доводи не се и навеждат в исковата молба.

Съдът намира, че в хода на съдебното производство не се установи да е налице нарушение на Инструкция №И-1/20.09.2022г. за организацията и реда за осъществяване на конвойна дейност от служителите на ГД „Охрана“ към МП / ДВ бр.80/07.10.2022г./. Съгласно разпоредбата на чл.17, ал.7, т.3 от същата, задължително се поставят специални колани с фиксирани белезници ръцете и допълнително такива на краката при конвоиране на особено опасни за бягство лица, такива, чийто остатък от наказанието е над 10 г. Белезниците на конвоираните лица се свалят само по разпореждане на председателя на съдебния състав. Именно това е и станало в проведеното на 19.10.2022г.. заседание в сградата на СГС. Както бе посочено, съдът е предоставил горната преценка на ръководителя на конвойния отряд, с което практически се е съгласил изцяло с компетентността на неговата преценка и е санирал неговите действия. Ето защо, настоящият съдебен състав приема, че не е налице незаконосъобразно действие от страна на служителите на ГД „Охрана“. Не може да се счита за неоснователна употреба на помощни средства поставянето на белезници при конвоирането на лица, изтърпяващи наказание лишаване от свобода извън помещенията, определени за изтърпяване на такова наказание, доколкото същото е задължително с оглед осъществяване на охраната им и предотвратяване на възможност за бягство. Спазването на конвойните правила, които служителите на Главна дирекция „Охрана“ са длъжни да съблюдават, не могат да се приемат и за тормоз, унизяване и представяне за виновен пред обществото.

Ищецът, чиято е доказателствената тежест, не ангажира доказателства в подкрепа на

твърдението си, че в резултат на незаконосъобразните действия на ответника е претърпял вреди – чувства на безпокойство, безнадежност, унижение.

Поради липса на доказателства за наличието на първите две предпоставки, а именно - незаконни действия, между изброените в чл.3 от ЗИНЗС, извършени от длъжностни лица на ответника, които представляват административна дейност по смисъла на специалните ЗИНЗС и ППЗИНС, както и реално претърпени от ищеца вреди, изследването на третия кумулативен елемент на фактическия състав- причинна връзка между първите две, е ирелевантно.

При така установените факти, следва извод, че не е осъществен съставът на отговорността по чл. 203 и сл. от АПК, вр. ЗОДОВ и чл. 285, ал. 1, второ изречение от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/. Ето защо, предявеният иск за заплащане на обезщетение в размер на 20000 лева, следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Предвид изхода на делото, претенцията на ищеца за присъждане на разноски се явява неоснователна. Ответникът не претендира юрисконсултско възнаграждение, поради което съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Мотивиран така, на основание чл. 203 и сл. от АПК вр. с чл.285 ЗИНЗС Административен съд София-град, Първо отделение, 18- ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ, предявеният от Е. Д. М., с ЕГН [ЕГН], от [населено място] жк Д. 2, [жилищен адрес] ,ет.2, ап.5, иск срещу Главна дирекция „Охрана“ за обезщетение в размер на 20 000лв., ведно със законната лихва, считано от 21.10.2022г. за страданията, на които е бил подложен за периода от на 19.10.2022г. до 21.10.2022г., вследствие необосновано използване на помощни средства – белезници на краката по време на участие в съдебно заседание на 19.10.2022г. по наказателно дело №1006/2016г. на СпНС, като неоснователен и недоказан.

Решението подлежи на касационно обжалване пред тричленен състав на Административен съд София град с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

СЪДИЯ: